

Славко Радовановић

(НЕ)ПРАВДА АМФИЛОХИЈА РАДОВИЋА И ИРИНЕЈА БУЛОВИЋА

*Коде закон лежи у топузу,
трагови му смрде нечовјештвом.
П.П.Његош*

Лакрдија која стоји испод штамбиља, а изнад печата Великог Црквеног Суда остаће као још једно сведочанство о томе како су у нашем времену врх наше Цркве за-посели „пастири“ који распуђују словесно стадо Христово.

Тзв. Пресуда Милоју Стевановићу је огледало душе еп. Иринеја Буловића и митроп. Амфилохија Радовића. О том нечистом огледалу говорим као човек који здравим разумом разликује светлост од таме, лаж од истине, правду од неправде...

Докле иде бешчашће такозваних судија (нарочито оних који носе папине напрсне крстове и папино прстенье), најбоље показује реченица из пресуде Великог црквеног суда у којој они приказују себе, чак, као људе који праштају: „Не помињући у овом случају његову отворену антицрквену делатност када је сам био општински секретар Савеза Комуниста Југославије у Лучанима“.

И ако је ово најмања од свих неистина које „кресе“ Пресуду, ми, који смо живели у то време у Лучанима знамо да је на предлог Милоја Стевановића у врху општинске организације ССРН-а седео свештеник; да се, као нико од његових претходника, са пијететом односио према традицији свога народа укључујући и Цркву и да је он управо са те функције (на којој је провео око годину дана) осудио политику врха ондашње државе и партије, пре три деценије, због чега је смењен, кажњен, прогоњен, проглашен за непријатеља...

У то време јеромонаси, Амфилохије Радовић и Ир-

инеј Буловић, људи који служе у исто време два господара, упркос речи Господњој да се то не може чинити, били су мањи од маковог зрна и њихов јавни глас против ондашњег безбожничког режима нигде, никад и нико није чуо, док је за глас против тог режима, човека кога су они осудили, чуо цео свет!

Дакле, људи попут Иринеја Буловића и Амфилохија Радовића, људи (чија је људскост овим судским поступком озбиљно доведена у питање) који расрбљују СПЦ, поптписују акте о примату папе у Равени и којекуда, који чине безакоње на сваком кораку – донесоше пресуде владике Артемију, рашко-призренском монаштву и брату Милоју Стевановићу, чиме се уврстише у кривдољубце и неправедне судије - што је и разумљиво јер се не може у исто време љубити папа, с једне, и Истина и Правда, с друге стране.

А њихова љубав према папи је неизмерна, о чему говоре речи поноса Иринеја Буловића (објављене у листу „Данас“ 7.октобра 2003.г.) којима он објашњава како је та (иначе, за истинске православце) срамота „била дирљива и за владика Амфилохија и за мене“ и како их је „гануо чин“ и речи: „Али пошто сте добили крст и прстен (од папе) то вам је порука да у вама види законите епископе цркве Христове као што види у својим бискупима“.

Ето, дакле, носиоци папиних бискупских прстења доносе пресуде српским родољубима и српским Богољубима. Наравно сви правдољубиви хришћани знају да су њихове пресуде, пресуде њима самима а не владике Артемију, монасима и Милоју Стевановићу.

Нека би Бог дао да се покају и врате Светом Сави. А за владика Артемија, његово монаштво и Милоја ми не бринемо, јер смо чули шта говори Господ: *Избавићу те из руку злих људи, и искупићу те из руку насилничких* (Јер. 15.21.)